

זמני השבת

כניסת שבת: 16:23

יציאת שבת: 17:15

רבנו תם: 17:46

אור הנר

העלון
השבועי
למשפחה

עורך: נריה אטון, פרשת "ויזוי",

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

החבר החדה
ביותר!!!

דבר העורך

פרשת ויזוי

"ואני נתתי לך שכם אוזר על אוזיק אשר לקוזתי מיד האמורי בזרבי ובקשתי"

רש"י: "בחרבי ובקשתי" היא חכמתו ותפילתו.

יעקב אבינו ע"ה סיפר ליוסף שכל הניצחון במלחמה עם שכם היה אך ורק בזכות החכמה שהיא התורה שלמד כל ימי חייו, והתפילה ששפך את ליבו לאבא שבשמים, ואילולא הם ודאי שהייתי מפסיד במלחמה.

בימי החתם סופר יצאה גזירה מאת שר החינוך ההונגרי ולפיה חל איסור על לימוד תורה בישיבות.

לכולם היה ברור שאם לא יעליחו לשכנע את השר לבטל את הגזירה, יסגרו היכלי התורה על מסגר ובריה. ראש הקהל, עימו נכבדי העדה, ביקשו להיפגש איתו, אך אותו שר סירב לקבלם. שונא יהודים ורשע מרושע היה, מיום עמדו על דעתו לבסוף לאחר השתדלות מרובה, נאות השר לקבלם בביתו, בתנאי שהפגישה תיערך בשעת ארוחת הבוקר שלו. בכך רצה להשפילם ולבזותם, שישבו מולו ויראו כיצד הוא אוכל. לפני צאתם של חברי המשלחת לפגישה הגורלית, התדפקו על דלת ביתו של החתם סופר, נכנסו אל הקודש פנימה על מנת לבקש ממנו שיאציל עליהם מברכותיו ועצותיו. ראש גולת הונגריה החתם סופר בירכס בחוס רב. ובסוף הזהיר אותם לבל יכשלו בשום איסור, וישמרו על דיני התורה בכל מחיר.

חברי המשלחת התפלאו על דבריו אלה של החתם סופר. וכי הם מתכוונים לעבור על איסור כלשהו?? מה פשר הצווי הזה?? אבל כיוון שיצאו הדברים מפה הקדוש, שמרו חברי המשלחת את הדברים בליבם.

הנה הם מגיעים לביתו של השר והאיש מצווה את משרתו לכבדם בספל קפה עם חלב, כששמעו שהכיבוד כולל חלב, נבהלו. (איסור שתיה בביתו של גוי מדין חלב עכו"ם) פתאום חלפה תזזית רעד בליבם. ונוכרו בדברי הנבואה של החתם סופר עתה ידוע שרבים צפה את ההתרחשויות מראש, והאיסור שהטיל עליהם חיזק את ליבם לקראת הבאות.

היהודים התנעלו בפני השר על שהם מנועים מלהתכבד בספלי הקפה ואמרו בשל איסור לשתות חלב עכו"ם. השר גילה עניין בנושא ושאל מדוע חלב עכו"ם אסור בשתייה? חברי המשלחת ענו לו שחז"ל חששו שמא התערבב החלב עם חלב טמא. ארשת ניצחון נראתה על פני המארח. חשש זה שהעליתם בדברכם קיים רק אצל גוי המחזיק מינים רבים של בהמות, אולם בחווה שלי יש רק פרות, ואם כן אין לכם כל מניעה שלא לשתות מהחלב שהגשתי בפניכם, אמר.

לאור מאמצעי השכנוע של השר הגוי, גברה עוד יותר התחושה בליבם של חברי המשלחת שבדיוק לקטע זה התכוון רבם כאשר ציווה עליהם שלא להיכשל באיסור כלשהו. והחליטו לעמוד על דעתם. הסבירו לשר שחלב של נכרי אסור בכל מקרה ולכן אינם רוצים לטעום מהכיבוד. בשלב זה רתח דמו של השר, בקצפו כי רב. וצווה להביא לפניו את המשרתת. "אמרי נא לי, מאיזו בהמה הבאת את החלב הזה?" לפליאתו של בעל הבית, ולתדהמתו, התחילה המשרתת לגמגם....

"ה... החלב הוא של פרה, אבל יש גם....". "מה יש כאן גם אמרי מיד!" ציווה השר. המשרתת נפלה ארצה בפיך ברכים, בשל הפחד שנפל עליה נקשו אבריה זה לזה. ומיד התחילה לספר: "אספר לך מה קרה, ואל תקצוף עלי אדוני השר" אמרה בקול רועד. "כאשר הודעת לי לפני שעה על האורחים המגיעים אליך לארוחת הבוקר, וביקשת שאחלוב במהירות את אחת הפרות ואכין ספלי קפה, עשיתי ככל אשר ציוויתני, ואף מזגתי כבר את החלב לתוך הקנקן שהיה אמור לעלות על שולחןך.

בדיוק אז דקות לפני תחילת הסעודה, מרוב החיפזון נשפך לי מעט מן החלב שבקנקן, הייתי אובדת עצות ולא ידעתי מה לעשות. לפתע עלה בליבי רעיון, עליתי במהירות לביתו של סגן המתגורר ממול, שהוא מחזיק בחווה של גמלים, וביקשתי ממנו שימלא את הכר בחלבה של גמלה... אני מתחננת אדוני השר על נפשי ומבקשת שתחוס עלי, כי אלמלא הייתי בטוחה שחלב גמלה טעים יותר מחלב של פרה, לא הייתי עושה מה שעשיתי, וכיוון שידעתי שיש לך אורחים חשובים לא היססתי מלערבב את החלב המשובח בתוך החלב שהינך רגיל לשתות כל בוקר."

מששמע השר את דברי המשרתת לא יכל לא להביע התפעלות מחוכמתה של תורת ישראל, והודיע לחברי המשלחת ששליחותם הוכתרה בהצלחה. ואמר: "עתה ידעתי שמה אמת ותורתו אמת, ואני מבטל את הגזירה."

כל זאת ראה החתם סופר בזכות כח התורה הקדושה שלמד ולימד.

שואלת הגמרא מסכת שבת (ס"ג). מה פירוש הפסוק "חגור חרבך על ירך גיבור הודך והדרך"? אמר רב כהנא פסוק זה נאמר על דברי תורה, וכמו שהחרב מצילה את בעליה, כך גם התורה מצילה את בעליה. שמי שלומד את התורה שיש בה את כל החכמות ידע להינצל מכל דבר רע. התורה הקדושה מונחת בקרן זוית כל הרועה ליטול יבוא ויטול, הבה ונתחזק בשיעורי התורה, ובסעודות שבת ללמוד ב' הלכות בסעודה, וזכות התורה תעמוד לנו להינצל מכל דברים רעים אמן, בברכת שבת שלום ומבורך.

פרפראות לתורה

"ויזוי יעקב בארץ מצרים"

חכמי ישראל מדייקים שפרשתנו מתחילה במילים: "ויחי יעקב בארץ מצרים" (מ"ז, כ"ח) ואילו כשחזר יעקב משהותו בנכר, נאמר "וישב יעקב בארץ מגורי אביו" (ל"ז, א) כי מושג ה"ישיבה" משמעו ישיבת קבע, והוא קיים רק לגבי ארץ ישראל. לעומת זאת שהיית היהודי בגלות אינה מתקבלת כמציאות קבועה, ובאה רק כדי להחיות את הנפש עד יעבור זעם. לכן נאמר על שהיית יעקב וביתו בחוץ לארץ: "ויחי יעקב בארץ מצרים" – בחינת שהייה לשעה – ולא נאמר: "וישב יעקב בארץ מצרים".

"ויזוי יעקב בארץ מצרים"

בסך הכל שנות יעקב שחי בשלווה היו 34 שנים, כמנין 'פעמיים טוב'.

שבע עשרה שנים משנולד יוסף עד שנמכר, ושבע עשרה שנים שהיה במצרים בסוף חייו.

מפרש רבנו יעקב בעל הטורים: "ויחי יעקב..." לומר שלא חי ימים טובים בלא צער אלא כמנין "ויחי".

"וזכילי עיניים מייך ולבן עיניים מזולב"

בגמרא (כתובות): אמר רבי יוחנן: טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב שנאמר: "ולבן שיניים מחלב" – אל תקרי לבן שיניים אלא ליבון שיניים, דחינו, שגורם לחברו לחייך מלוא פיו ובזה חושף את שיניו הלבנות".

מכאן לימדנו חכמי המוסר כמה חשוב להאיר פנים, לחייך ולהסביר פנים לחבר – שזה ייחשב יותר מאשר החייהו כאשר השקחו חלב.

"ויראו אזוי יוסף כי מות אביהם ויאמרו לו"

"ישלמנו יוסף..."

מה ראו אחי יוסף עתה שפחדו? אלא בעת שחזרו מקבורת אביהם, ראו שהלך יוסף לברך על אותו חבור שהשליכוהו אחיו לתוכו, וברך עליו כמו שחייב אדם לברך במקום שנעשה לו נס: "ברוך המקום שעשה לי נס במקום הזה". וכיון שראו כן, אמרו: עכשיו שמת אבינו, "לו ישטמנו יוסף וגו'".

"אביך צוה לפני מותו... אנא שיא נא פשע אזויך"

וזהאתם"

אמר רבי שמעון בן גמליאל: גדול הוא השלום, שהכתיב הקדוש ברוך הוא דברים בתורה שלא היו, אלא בשביל השלום. כשמת יעקב, וראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו ישטמנו יוסף. מה עשו הלכו אצל בלהה (שגידלה את יוסף אחרי מות רחל אמו) ואמרו לה היכנסי אצל יוסף ואמרי לו: אביך ציווה לפני מותו לאמר: כה תאמרו ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וגו'. ומעולם לא ציווה יעקב מכל אלו הדברים כלום.

"וישיב יוסף את בני ישראל... והעליתם את"

עצמותי מזה"

שואלת הגמרא (סוטה יג): מדוע נקרא יוסף הצדיק 'עצמות' עוד בזמן שחי?

מתרצת הגמרא "אמר רב יהודה אמר רב: מפני שלא מיחה בכבוד אביו שאמרו: לו 'עבדך אבינו' – ולא אמר להם כלום.

אור החיים על הפרשה

סיפור מדהים המלמד על כוחה של קבלה טובה, ובייחוד בזכות שיעור יומי בספר "אור החיים" הקדוש: סיפר רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: סיפר לי בעל המעשה, מה שקרה לפני כשנתיים וחצי עם אחיו, אברך חשוב משכמו ומעלה מתמיד מופלא. בחודש תמוז שנת תש"פ נחלשה ראייתו לא עליו, בשתי עיניו באופן נורא מאוד, ובעת הלימוד בכולל הוצרך לשבת כשהגמרא צמודה לעיניו, לאחר זמן מה הורע מצבו והיה צריך ללמוד עם זכוכית מגדלת אלקטרונית, ובשבת בלית ברירה אמר רק תהלים. החל להתרוצץ מרופא לרופא, הרופאים גילו שיש לו קטרקט בשתי עיניו, אבל חששו מלטפל בזה, כי היה לו גם בעצת, ולטענתם צריך בירור עמוק מה הבעיה. בני המשפחה כולה הזעיקו את כל ה'עסקנים' ואת כל בתי החולים, הן בארץ ישראל והן בחו"ל, וכולם פה אחד אמרו – "האברך חלה במחלה נדירה שאין להם כל דרך לתקן חס וחלילה", מה שהם יכולים לעזור שלפחות לא יחמיר המצב על ידי דיאטות וויטמינים שונים.

לאחר שנה ביום ט"ו בתמוז תשפ"א יום ההילולה של ה"אור החיים" הקדוש, אחיו (מספר הסיפור) נזכר שהיום יום ההולדת של אחיו החולה, שקרוי גם "חיים" על שם הרב, וחשב שוודאי יהיה לו הרב למליץ יושר, ולכן קיבל על עצמו ללמוד בכל יום ספר "אור החיים" הקדוש, וכן כל המשפחה קיבלו על עצמם ללמוד 'לימוד יומי' בספר אור החיים הקדוש למשך ארבעים יום, לאחר הארבעים יום המשיכו ללמוד בלי להקציב זמן.

לא עברו יותר מחודשיים (אמצע אלול), והנה נס, בבדיקות הדם החלו לראות שיפור והטבה במצב העיניים, עד שבסוף חודש תשרי הוחלט לערוך את הניתוח של הקטרקט בתקווה שיוטב המצב, למרות ששנתיים לא עשו זאת.

ביום י"ד בכסלו תשפ"ב ישבו אנשי המשפחה עם המנתח בטרם הניתוח והלה הראה להם 2 צילומים, 1. מלפני חודש וחצי, 2. הצילום שכשיו נערך, ובה רואים שהבעצת נעלמה כמעט לגמרי. ואפילו הרופא הגדול אמר שאינו יכול להסביר פשר הדבר והראה אצבעו כלפי מעלה...

ואכן בנר שלישי של חנוכה ערכו את הניתוח להסיר את הקטרקט, ולמחרת הורידו לו את התחבושת, ונתקיים בו בחוש "ברוך פוקח עיוורים", אם עד אותו יום לא הועילו לו משקפיים, מעכשיו כבר אינו צריך להם.

וראינו בעינינו, איך שכל הרופאים והפרופסורים בארץ ישראל ובחוץ לארץ אומרים פה אחד "אין מה לעשות ואין במה לעזור", לעומתם יש אחד יחיד ומיוחד, אשר לו הכוח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו. וגם כשהמצב נראה לאחר ייאוש הרי אב לנו בשמים ממעל...

ולאחר בירור, נתגלה ענין נפלא, בדקו ומצאו שהגיעו למנין 130 שיעורים בספר הקדוש "אור החיים", והוא גמטריא עין, ולכן קיבלו על עצמם עוד 130 ימים להודות ולהלל, ולזכות בישועת ה' גם בעין השנייה.

ולכן משתדלים גם אנו בלי נדר להביא כאן כמה שורות בודדות מביאורו הקדוש והנפלא של ה"אור החיים" הקדוש ה' יזכנו אמן, שבת שלום.

הלכות שבת

הלכות מוקצה

דיני כלי שמלאכתו לאיסור – המשך

י"ט. מי ששכח שהיום שבת, או

שכח שחפץ זה מוקצה, ועבר

ונטל המוקצה לידיו, בין מוקצה מחמת חסרון כיס, בין מוקצה מחמת גופו, ובין מוקצה בכלי שמלאכתו לאיסור, כל זמן שהמוקצה בידו מותר לו להמשיך ולהחזיק במוקצה ולהניחו בכל מקום שירצה, ואינו צריך לסלקו מיד תיכף עם גמר השימוש בו, או מיד אחר שפינהו ממקומו. ויש אומרים שדין זה לא נאמר אלא בכלי שמלאכתו לאיסור. וטוב להחמיר בסברתם, אך המיקל בכל סוגי המוקצה יש לו על מי שישמוך. וילקו"י שבת ב עמוד תטז. שו"ת יביע אומר ח"י סימן לא.

ב. מוקצה ששכח ונטלו בידו בשבת, מעיקר הדין רשאי אף להעבירו מיד ליד, אך נכון להחמיר בזה שלא להעבירו מיד ליד. וילקו"י שבת כרך ב עמוד תכא. יביע אומר ח"ט סי' לא סק"ב.

כ"א. מחט או סיכה שמלאכתה לאיסור שעומדת לתפור בה אף שנתבאר שדינה ככלי שמלאכתו לאיסור, ואין לטלטלה שלא לצורך גופו ומקומו, מכל מקום מותר לטלטל המחט בשבת כדי לחבר את קרעי הבגד, או כדי ליטול בה את הקוץ שנכנס בבשרו. ומותר להוציא בה את הקוץ אפילו אם יצא דם, שכיון שאינו צריך לדם הוזה ליה מלאכה שאין צריך לגופה, ומשום צער לא גזרו עליו חכמים. ומכל מקום לכתחלה יזהר שלא יוציא דם, ואם נזהר ולא עלתה בידו אין בכך כלום, שאין זו מלאכת מחשבת. ואף על פי שהוא פסיק רישיה, מכל מקום פסיק רישיה דלא נחא ליה בדברגן מותר. וילקו"י שבת כרך ב' עמוד תכב.

כ"ב. אולר שיש בו חלקים שונים, וביניהם מספרים, פצירה לצפורניים, וסכין, מותר להשתמש בסכין שבו בשבת, ובלבד שלא יפתח את החלקים האסורים בשימוש בשבת. וילקוט יוסף שבת כרך ב' עמ' תכב.

כ"ג. מאוורר המחובר לחשמל, ומופעל מערב שבת, מותר להזיזו ולהפנותו מצד אחד לצד אחר, כדין כלי שמלאכתו לאיסור שמותר לטלטלו לצורך גופו או מקומו. ויש אומרים דחשיב ככלי שמלאכתו להיתר. ואף על פי שהמאוורר פועל על ידי חשמל, מכל מקום אין בו משום איסור מוקצה. ובלבד שיהיה חוט ארוך ומחובר לחשמל היטב, כדי שהחוט לא יתנתק מהשקע. ונכון להניח פתק מערב שבת במקום הכפתורים, ולכתוב עליו "שבת", כדי שלא ישכח ויבא להגביה או להנמיך את זרם המאוורר. וילקוט יוסף שבת כרך ב' עמוד תכג.

כ"ד. אין לטלטל מנורת חשמל, או תנור חימום, בעודם דולקים, אף לצורך גופו או מקומו, וכגון, לצורך קריאה לאור החשמל, דחשיב כבסיס לדבר האסור. וילקו"י שבת כרך ב עמוד תכד. (ילקוט יוסף)

הלכות שנת שמיטה

"גיבורי כח עושי דברו"
אמר ר' יצחק נפחא אלו
שומרי שביעית

איסור ספיחין

א. ספיחין הם כל מיני תבואה וקטניות וירקות שעמחו בקרקע בשנת השמיטה וקרקע שלא נמכרה לגוי, בין מן הזרע שנפל בה לפני השביעית, בין מן העיקרים שנקצרו וחזרו וגדלו. ומן התורה מותר לאוכלם ככל פירות שביעית שניתנו לאכילה אלא שחכמים אסרום באכילה, מפני שראו שנתרבו עוברי עבירה, שהיו זורעים בשביעית בסתר והיו אומרים שהם ספיחין שגדלו מאליהן, לפיכך גזרו חכמים ואסרו באכילה אף את הזרעים שגדלו מאליהם. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"א עמוד תצ.

ב. ומכל מקום אותם ספיחים שעומדים לאכילה לא אסרום אלא באכילה, אבל מותר ליהנות מהם. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ב עמוד תצב.

ג. ירקות שגדלו בקרקע שנמכרה לגוי בשביעית, ווכן בקרקעות שנמכרים לגוי על ידי הרבנות, לסומכים על היתר המכירה אין בהם איסור ספיחין, וכן אין בהם קדושת שביעית, שלא גזרו על הספיחים אלא מפני עוברי עבירה, והגויים אינם מצווים על השביעית כדי שנגזור עליהם. ולכן כל דין ספיחין אינו אמור לגבי ירקות שנמכרו לגוי. וגם באופן שהישראל עבר ועבר בקרקע שלו שנמכרה לגוי על ידי הרבנות, אין בירקות שנזרעו איסור ספיחין, אחר שהקרקע נמכרה לגוי. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ג עמוד תצג.

ד. זרעים שהתפתחו כששהו במחסן וכדומה, אין בהם איסור ספיחין ופטורים מן המעשרות. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ד עמוד תצד.

ה. פירות האילן אין בהם גזירת ספיחים, כיון שבודאי העץ לא נשתל בשנה זו, וכן לא גזרו על מיני צמחים שאין רוב בני אדם זורעים אותם, או על גידולי שדה וגינה שעמחו במקומות שאינם מיועדים לזריעה, כיון שאין דרך בני אדם לזרוע במקומות אלו, ויש להם סיבות מסוימות שלא לזרוע במקומות אלו. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ה עמוד תצד.

ו. וכן בגנות אין בהם גזרת ספיחים, אף שהם פרי האדמה, מאחר שאף אם ינטעו אותם בתחלת השנה לא יעשו פרי עד השנה השנייה. וגם הוא צמח רב שנתי. ומכל מקום נוהג בהם קדושת שביעית. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ו עמוד תצד.

ז. שיחים רב שנתיים, שנותרים פירות יותר משנה אחת, אין בהם איסור ספיחין בשנתם השנייה, שמהם מצוי רוב התוצרת בשווקים. וכגון, נענע, פאפיה ועוד, אין בהם דין ספיחין. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ז עמוד תצח.

ח. אין קדושת שביעית בטבק עישון, וממילא גם אין בזה איסור ספיחים. וילקו"י שם עמ' תצט.

ט. פרחים בין אם נטעו אותם לשם ריח, ובין אם נטעו אותם לשם נוי בעלמא, אין נוהג בהם דין ספיחין. וילקו"י הל' שביעית פרק כג ס"ט עמוד תצט.

(ילקוט יוסף)

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי שלמאן מוצפי זע"א

הרב שלמאן נולד בבגדד לרב ציון מאיר, בן למשפחת תלמידי חכמים שקודם לכן היה שמה מוספא. למד בישיבת "מדרש בית זלכה" אצל רבו המובהק, רבי יהודה פתיה. עמד

בקשר עם הרב יעקב חיים, בנו של הבן איש חי. בגיל שנתיים החל אביו להחליכו לבית הכנסת על מנת שרגליו יתרגלו להיכנס לבית המדרש כדי שיספוג קדושה וטהרה בהביטו בדיוקנס של צדיקי הדור. בגיל חמש החל ללמוד ב"מדרש תלמוד תורה" ובגיל כבר ידע בעל-פה את פרשיות התורה על טעמיהן ודקדוקיהן. מידי שבת פילס דרך בין ההמונים לאחר שר' יוסף חיים (בעל "הבן איש חי") סיים את דרשתו כדי להביט בפניו הקדושות, לנשק את ידיו ורבי יוסף חיים ברך אותו שיזכה להיות גדול בתורה. בגיל תשע יצא מבית חוריו בהיחבא על מנת להשתתף בהלווית ר' יוסף חיים ובעת חורדת הארון לקבר קיבל על עצמו ללמוד תורה בהתמדה יותר גדולה ולנהוג בחסידות ובפרישות.

בלילות קשר חבל לידו ואת קצהו השני לדלת על מנת שיתעורר בחצות הלילה ללמוד תורה וכאשר אביו קם בחצות ללימודו ומשך את הדלת נמשכה ידו וכך התעורר.

כעבור שבועיים אביו הבחין בדבר ומנעו מכך, מאז שלשל את קצה החבל דרך החלון מחוץ לבית, ביקש מחברו שימשיך בחבל על מנת להעירו, יחד הלכו לבית המדרש ולמדו בסתר עד עלות השחר עד שידעו בעל פה את הספרים: "חובת הלבבות", "פלא יועץ", ראשית חכמה ו"שבט מוסר". בגיל עשר נהג לעמוד כל ליל שבת בחצר הבית על מנת לא להפריע את שנתם של אחיו הקטנים וקרא את כל ספר תהילים לאור הלבנה.

בחודש אלול תרע"ח קיבל תעודת סמיכה להיות שוחט ומוהל. הרב מוצפי התפרסם כאיש ישר אף בקרב המוסלמים. שימש כעוזרו ושליחו האישי של ציר הסנאט היהודי – עיראקי מנחם דניאל וניהל את עסקיו מעבר לים. חלק מהכסף שהרוויח העביר לתלמידי חכמים.

ביקר בארץ ישראל חמש פעמים, לרוב בתחילת חודש ניסן על מנת לחגוג את חג הפסח וללמוד תורה במשך כל ימי ספירת העומר בירושלים וביום שישי ט"ו אלול ה'תרצ"ה הצטרף אל רבו (ר' יהודה פתיה) שעלה שנה קודם לארץ ישראל ואת השבת הראשונה עשה בטבריה בקרבת ציון ר' מאיר בעל הנס. ביום ראשון עלה לירושלים ולאחר חגי תשרי שב לעירק על מנת לסיים את עסקיו ב"בית מנחם" ולהיפרד מהגביר מנחם דניאל עמו עבד כ- 18 שנה. סירב לקחת את המתנות היקרות שהעניק לו הגביר היות ולא רצה ליהנות מדבר שלא נתייגע עליו בזיעת אפו, נטל את חפציו האישיים וספריו, שכר מכונית לרבת עמון (ירדן) וברכב של רשות הדואר הירדני הגיע לירושלים. בכניסה לירושלים הרכב התדרדר לתהום ובעת שקפץ מהרכב נשברה רגלו וידו נחבלה קשות. משך חודשים סבל ייסורים גדולים והרופאים רצו לקטוע את רגלו אך לבקשתו העבירו אותו לביתו ולאחר שטיפל בעצמו בפצע המזוהם והזמין מומחים לטיפול בשברים הבריא.

בחודש אלול תש"ב יסד את ישיבת "בני ציון" סמוך לקבר רחל שבה עסקו בעיקר בלימוד הזוהר והקבלה. בעקבות פרוץ מלחמת העצמאות עברה הישיבה לשכונת מקור ברזל.

בט"ו תמוז ה'תשי"ד איבד את הכרתו כתוצאה מהתקפת כליות ורק למחרת כאשר שבה הכרתו, סיפר לרבינית כי נשמתו יצאה ובבית דין של מעלה פסקו לאחר תחנונו ובהשתדלות נשמת אביו שעמדה לצדו כי יחיה עוד 15 שנה!

סמוך לחצות ליל שלישי שנת ה'תשל"ה מצבו החמיר, ביקש כוס תה ברח' "שהכל נהיה בדברו" שכב על ימינו, קרא קריאת שמע והשיב את נשמתו ליוצרה.

יום שלישי י"ז טבת יום הילולתו זע"א

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי בנימין בערי זע"א

הרב בנימין בערי חקיס עולה של תורה בעיר באר שבע, ראש ישיבת "בית יוסף" ומרכז תורני בית יוסף בבאר שבע, היה רב שכונת ו' החדשה ורבה של הקריה החרדית קריית האבות. הרב בנימין בערי נולד בירושלים לרב ששון בערי, שהיה נין אחותו של הרב יוסף חיים, בעל "הבן איש חי". כמו כן, היה נינו של המקובל הרב יהודה פתיה. דודו הוא המקובל הרב דוד בערי שליט"א.

הרב בערי למד בישיבת קול תורה. הוא עסק בין השאר בחזרה בתשובה, ופתח ישיבה לחוזרים בתשובה ומדרשיה לבנות בבאר שבע. כיהן כראש המרכז התורני "בית יוסף" בעיר, הכולל ישיבות, בתי מדרש וכוללים. הרב בערי נודע בין השאר בכך שמדי שנה בערב יום הכיפורים הוא ערך סליחות המוניות לאלפי תושבי הדרום באצטדיון העירוני בבאר שבע בהם השתתפו כעשרים ושניים אלף איש מדי שנה. הרב בנימין בערי נישא ליוכבד רחל והיה אב ל-12 ילדים. הרב בערי נפטר ב-י"ג טבת תשע"ד, והוא בן 57 שנים בלבד.

היום יום שישי י"ג טבת יום הילולתו זע"א

ימי השובבי"ם

(שובבי"ם ראשי תיבות של פרשיות השבוע - שמות "וארא" "בא" "בשלח" "יתרו" "משפטים", ימים המסוגלים לתיקן גדול, שחלים בשבועות של פרשות אלו).

הנה ידוע גדול מעלת ימי השובבים הקרבים ובאים, כפי שלימדנו רבי חיים ויטאל שקיבל מרבו האר"י הקדוש זע"א, שהם מסוגלים ביותר לתיקון חטאות נעורים ופגם היסוד, וראוי שיתעורר האדם ביותר לתשובה בימים אלו, והארת הימים הקדושים הללו מתחילה כנודע בשבת זו בקריאת התורה בתפילת מנחה (שקוראים בה פרשת שמות). יהי רצון שנוכח לשוב בתשובה שלמה ונוכח לעלות מעלה מעלה במעלות הקדושה והיראה אמן.

העלון מוקדש לע"נ פינחס בן רחל ת.ג.צ.ב.ה.א.

יעקב סאסי בר מזל ת.ג.צ.ב.ה.א.

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
צליל בת אסתר.
מירית בת דניאלה.
גולן בן אסתר.
אביה בן ויויאן.
צופית בת שרונה.
גל בת אסתר.
עופרי בן עמית.
שרה בת אוסנת.
שולמית.
אביה בת אוסנת.
שולמית.
דוד בן סבריה.

לרפ"ש

רחל בת שרה.
ברוך חי בן לאה.
מירה בת רחל.
ר' נפתלי בן נעמה.
שמעון חמו.
ימנה בת חנינה.
אלגריה בת מרים.
אליאן בת עזיה.
יוסף בן מרים.
מאיר בן חנינה.
רחל בת מזל.
אנט בת אסתר.
מרים בת רות.

לע"נ

אליהו בר שרה.
מזל בת חנה.
יצחק מאיר בר מזל.
ארלט חנה.
בת פריחה.
יוסף בר חנה.
ינית בת רחל.
שלמה טויטו בן מסעודה.
סול בת מסעודי.
שמחה אמזלג.
נג'יה בת סרח.
שושנה בת חיה.